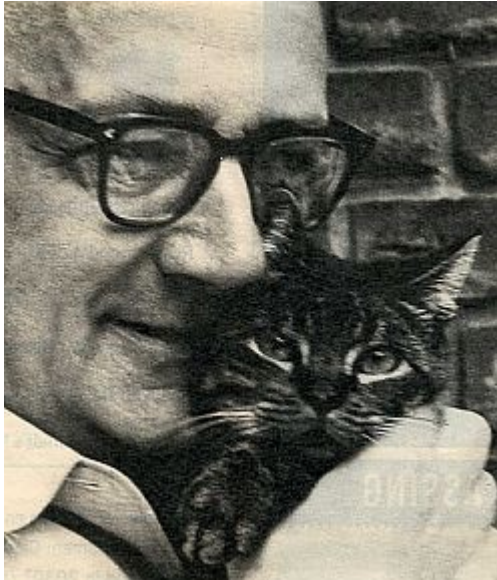

Vestdijk en de dieren

Simon Vestdijk was gek op dieren. Niet alleen is hij als kind ermee opgegroeid, ook later waren er altijd huisdieren in huize Vestdijk te vinden. Diverse foto's getuigen van zijn dierliefde en ook in zijn literatuur komen dieren op diverse plaatsen voor. Nu op 9 maart de boekenweek 2009 met als thema 'dieren in de literatuur' is geopend, volgen hieronder twee fragmenten uit het werk van Simon Vestdijk waaruit blijkt hoezeer de auteur veel ophad met dieren.

Het eerste fragment komt uit *Sint Sebastiaan*, de geschiedenis van een talent. In deel I gaat het over de angst waaraan de kleine Anton is blootgesteld. Aan het slot van het tweede hoofdstuk van dit deel gaat het over Anton en poes Mimi. Het gaat als volgt:

'Het was misschien door het grote, verzwegen saamhorigheidsgevoel tussen hem en de kat, dat hij uitsluitend op dit kleine wezen het opwekken van angst actief beproefde.

Ware dit niet te overdreven geweest, men had van zelfkwalling kunnen spreken; maar het meest gelek het nog op gewone baldadigheid, zucht om wat te 'doen'. Een andere reden was ongetwijfeld, dat de poes Mimi, die hij vrijwel van zijn geboorte af gekend had, niet genoeg met hem

meeleefde naar zijn zin. Wanneer hij haar met veel moeite het roodgestikte dekentje van het paard omgedrapeerd had, liep ze weg om in de vensterbank naar mussen te gaan loeren, en het dekentje viel op de grond. Uit nijdigheid begon hij dan met iets, dat een toeschouwer waarschijnlijk gebrandmerkt zou hebben als laf geterg, grote, veerkrachtige danspassen heen en weer door de kamer, de handen bezwerend in de hoogte, en af en toe een fikse bokkesprong; geluiden waren er niet bij nodig. Onmiddellijk gingen de katteogen wijd open, de zwarte streepjes werden rond, en dan wipte ze al gauw van de vensterbank of de stoel om zich in een hoek te verbergen, waar ze in elkaar kromp en angstig blies, wanneer hij dicht bij haar kwam, luchtig dansend of hij van de prins geen kwaad wist. Hij deed het niet vaak, en altijd als hij alleen met haar in de kamer was, niet uit vrees voor straf, maar omdat hij niet wilde, dat iemand ter wereld aan zijn grote liefde voor Mimi twijfelen zou. Men kon zich licht verbeelden, dat ze samen een heerlijk opwindend spel speelden, ten overstaan van de andere dieren. Maar in werkelijkheid gedroeg Mimi zich niet veel anders dan toen ze pas van de melkboer was gekomen, als een schuw, opgejaagd poesje, dat zich op de onmogelijkste plaatsen verstopte. Eerst toen hij zich dit verhaal weer herinnerde staakte hij zijn intieme angstoefeningen met de kat.'

S. Vestdijk
fragment uit: *Sint Sebastiaan*, 1939

Simon Vestdijk met Henriëtte van Eyk,

kinderboerderij in Artis, Amsterdam, 1953.

Voorts heeft Vestdijk diverse gedichten geschreven die over een dier gaan of waarin dieren optreden. Een voorbeeld is 'Vleermuis' uit de bundel *Klimmende Legendes*. Dit is door Vestdijk ook opgenomen in zijn eigen bloemlezing *Een op de zeven*. Het gaat als volgt:

VLEERMUIS

Ik ben heel zwart, ik ben de bange held
Van zoveel mugdoorgonsde schemeruren.
Maar overdag dan hang ik aan de schuren,
Lijkbleek, in al mijn lijkkleeren gespeld.

Lang slaap ik zoo, tegen de kilste muren,
De kop omlaag, de teenen kromgeknelde;
Door alles, zelfs door het bazuingeweld
Van 't laatste oordeel zal mijn slaap heenduren.

Toch, 's avonds weer, met klapperende huid,
Dans ik de kringen van een duivelbanner,
Ik dans de polka en de wals van Lanner,

Inktvlekken dans ik, heel een schoolschrift uit,-
En alles onder 't treurige gepiep
Dat hij verstaat die kleumend naast mij sliiep.

S. Vestdijk
uit: *Klimmende Legendes*, 1940

Simon Vestdijk en Ans Koster